

Переможець

КУПИТИ

Студент-юрист Конор О'Тул і не мріяв опинитися у Каттерс-Нек, розкішному містечку поблизу Кейп-Коду. Ба більше: йому пощастило мешкати тут задарма, в обмін на уроки тенісу для місцевих багатійчиків. Ідеальний бартер та можливість оплачувати рахунки й опікуватися хворою матір'ю. Поява гострої на язик Кетрін, розлученої жінки, вдвічі старшої за Конора, перевертає життя хлопця. Вона пропонує йому подвійну ставку за уроки, адже розраховує ще на додаткові послуги...

Розділ 1

Дорога за білими воротами на в'їзді, в обрамленні густої червненої трави, плавно вигиналася й зникала з поля зору.

— Код? — Конор не пам'ятав, аби Джон Прайс згадував щось про код для воріт. — Це не домофон?

Таксист похитав головою.

— Щоб увійти, потрібен код, — сказав він.

Конор спробував зателефонувати Джону, але зв'язок відразу ж обірвався — лише одна жалюгідна поділлка нестійкого сигналу. На телефоні водія мережі також не було.

— Можеш пройти пішки, — запропонував таксист, і його тоненька маска, як і безліч разів під час подорожі, знову з'їхала з носа. Конор був радий, що його мама залишилась у безпечному кокони їхньої квартири в Йонкерсі, де майже всі досі носили маски у громадських місцях.

Мапа на телефоні не вантажилася, тож Конор не знав, де саме шукати будинок Джона на цій вузькій смужці суші завдовжки дві милі, що врізалася в океан із південного узбережжя Массачусетсу. Йому довелося тягнути наплічник, переповнену валізу на коліщатках (одне з них було поламане), сумку на три тенісні ракетки і — найоб'ємніше — одинадцятикілограмову настільну машинку для натягування струн ще в одній сумці. Кожен етап подорожі, який Конор долав пішки від самого ранку — з маминої квартири до її «міцубіші», з машини до потяга «Метро-Норт», із Гранд-Сентрал у пошуках таксі до Порт-Оторіті, на автобус до Провіденса в Род-Айленді, зі станції у це таксі — змушував хлопця повзти, наче гусінь.

Та вибору не було: або йти пішки, або чекати з увімкненим таксометром, доки не під'їде ще одна машина, аби ворота відчинили. Конор розраховувався, дістав речі з багажника й подався через прохід для пішоходів. Дерев'яний знак, прибитий до дерева, привітав його виведеним курсивом:

**Приватна власність,
Прохання не заходити!
Асоціація Каттерс-Нек**

Односмугова Каттерс-Нек-роуд, що зивалася, перетинаючи весь півострів, була тихою — лише пташиний спів і металеве сюрчання комах порушували спокій. Жимолость уздовж узбіччя додавала солодкавих нот до терпкого океанського аромату. Ліворуч, у спокійній затоці, дрімала вітрильна яхта. З іншого ж боку цього схожого за формою на стилет півострова виднівся Атлантичний океан.

Конор бачив це місце на аерофотознімках із сайтів нерухомості, але не був готовий до тієї майже недоторканої краси, крізь яку зараз простував і в якій (чи то пак на якій?) житиме — неймовірно! — усе літо. Він зробив фото океану, щоб надіслати мамі, щойно з'явиться зв'язок.

Хлопець пройшов повз перший заїзд — гравійну арку перед будинком з вікнами-ілюмінаторами й дахом із шиферної черепиці, що почорнів місцями, наче перестиглий банан. На веранді висіла підбадьорлива табличка «Black Lives Matter»¹; Конор не мав уявлення, чого чекати в політичному сенсі від закритої громади в самісінькому серці переконано демократичної Нової Англії.

Наступні кілька будинків мали той самий архітектурний стиль, хоча без особливих прикрас, за винятком одного ганку, над яким майорів величезний американський прапор, тремтячи на вітрі.

Конор поставив машинку для натягування струн і потер затерплу руку. Він шкодував, що взяв її із собою, — може, вона йому взагалі не знадобиться цього літа. У магазині спортивних товарів у місті натягують струни на ракетки, але хлопець не міг собі дозволити платити за те, що здатен зробити сам.

Першою ознакою людського життя на цьому ідилічному пейзажі став гольфкар, що проїхав повз. За кермом сиділа блондиниста дівчинка років десяти, а поряд — дві молодших дитини з іще більш світлим волоссям. Конор усміхнувся і привітно помахав, сподіваючись, що діти запропонують його підвезти. Але трійця лише беземоційно втупилась у нього, скидаючись на юних акторів у фільмі жахів.

Він нарешті дійшов до поштової скриньки з адресою Джона — на щастя, номер хлопець запам'ятав. На півдорозі вгору трав'янистою під'їзною доріжкою, що пролягала через гайок, відгалужувалася коротка стежка, яка вела глибше в ліс. Там, на затишній галявині неподалік від будинку Джона, ховалася приземкувата хатина — безкоштовне житло Конора до Дня праці.

Ну, не зовсім безкоштовне — радше оплачуване натурою. Не маючи успіху на ринку праці та панікуючи через необхідність повернути сто сорок чотири тисячі доларів студентського боргу за юридичну школу після скасування пандемійної держпільги, Конор у травні сконтакував із тенісним клубом у Верхньому Іст-Сайді, де працював улітку під час навчання. Клуб закрили через локдаун, але колишній бос підкинув хлопцеві нову можливість: один із членів клубу шукав когось, кому надасть гостьовий будинок на узбережжі на літо в обмін на уроки тенісу шість днів на тиждень. Інструктор міг також заробляти, даючи платні уроки іншим охочим мешканцям околиці.

І ось Конор тут. Двері були прочинені; коли спитав про ключі, Джон відповів, що в цьому районі ніхто дверей не замикає, — це трохи збентежило корінного ньюйорківця, звиклого до щовечірнього ритуалу перевірки замків і ланцюжків. Усередині однокімнатної хатинки стояли односпальне ліжко й письмовий стіл, була мінікухня і маленька ванна кімната з душем. Джон наповнив холодильник і шафки їжею та залишив велосипед із кошиком для двадцятихвилинних поїздок до сільської крамниці.

Мінімум зручностей, зате й мінімум того, що відволікає: ідеальне місце, щоб зосередитися на щоденній восьмигодинній підготовці до іспиту на адвокатську ліцензію між уроками тенісу.

У Конора з'явився мобільний зв'язок — щоправда, лише одна поділка, а семирічна батарея телефона вже майже сіла. Хлопець надіслав мамі фото океану і написав Джону про прибуття.

За кілька хвилин у двері постукали. Коли Конор відчинив, за пару кроків від нього стояв стрункий чоловік років шістдесяти. На ньому були темний піджак і краватка, поєднані з шортами лососевого кольору й мокасінами на босу ногу. Ласкаво просимо в Каттерс, — промовив Джон.

— Приємно познайомитися, містере Прайсе, — попри безпечну відстань, Конор витягнув з кишені маску і вдягнув її — на знак поваги.

— Просто Джон, будь ласка. І маска не потрібна, якщо ми надворі.

— Звісно, — кивнув Конор. — У моєї мами діабет, тож я всюди ношу маску.

Його погляд знову опустився на Джонови шорти. Він ще ніколи не бачив чоловіка в рожевих шортах.

Джон вочевидь це помітив.

— Я цілий день на zoom-зустрічах, тому й маю вигляд, як такий собі бізнесмен із Бермудів. Думаю, пандемія — це нова версія п'ятничного кежуалу.

— А я їхав автобусом з Порт-Оторіті цілий день. Тому... — Конор махнув на свій зім'ятий одяг.

— Станція у Провіденсі не набагато краща, — засміявся Джон. — Один чоловік тут якось припаркував машину біля неї серед білого дня — її вкрали за п'ятнадцять хвилин. Я ж радив тобі скористатися потягом, хіба ні?

Радив, проте найдешевший квиток на потяг коштував сто дев'ятнадцять доларів, а за автобус хлопець заплатив тридцять чотири.

— Я завжди віддаю перевагу автобусам, — пояснив Конор.

Джон коротко розповів про особливості хатини й пообіцяв, що зранку піде з Конором на тенісний корт.

— А ще, — додав чоловік, ступивши кілька кроків, — сьогодні ввечері на півострові буде вечірка. Надворі, звісно. Вважай себе запрошеним на будь-які події тут.

— Дуже дякую, — відповів Конор. — Та я втомлений, тож, мабуть, залишусь удома.

— Ти певен? Розумію, тусовка з купкою набундючених васпів, може, і не є найзахопливішим способом провести вечір, але ти зможеш познайомитись із потенційними клієнтами. Якщо припустити, що ти не проти змішувати бізнес із задоволенням.

У Конора було лише три домовленості про уроки тенісу, крім безкоштовних для Джона. І навіть якби всі заняття стали регулярними, йому потрібно було заробити значно більше цього літа.

— Тільки якщо ці васпи не жалять, — пожартував хлопець.

Наступні кілька секунд були напруженими: Конор злякався, що образив Джона своїм недолугим жартом. Але Джон усміхнувся.

— Якщо й жалимо, то самі вже до цього не чутливі, — мовив він. — Замерзлі божі створіння.

КУПИТИ